

Imaórák

48.

A háborútól – ments meg, Uram, minket!

2024. július

„Persze, nem veheti magára az ember az egész világ gyötrődését és fájdalmát, de van közösségi érzés – illetve: kellett volna lenni –, van Biblia, van Becsület – mint ahogy van –, s hitvány közömbösségünkben s elvakult egoizmusunkban nem vettük észre, hogy a körülöttünk égő paloták tüzeiben egyszer csak a mi kis putrink is lángot vet....”

Fekete István

Ajánlás:

Önmagából kifordult világ, háborús pszichózisban vergődő, felhergelt emberek, gyűlölet-kampányok, a normalitás száműzve. Kapkodjuk a fejünket, hogyan jutottunk idáig?

Sík Sándor verseivel felidézzük a második világháború – és jelen világunk borzalmait, és a keresztény ember szorongását, félelmeit, reményét. Kérdéseinkre – mint mindig – Jézusnál érdemes keresni a válaszokat.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Csak az imaóra alkalmá és a tartalmának nyomdai megjelenés közt eltelt mintegy 2 hét alatt is sokat romlott a világpolitikai helyzet, már ami a háborús készülődést illeti... A világ vezetői süketek, vakok a jelen helyzetre, a történelmi tanulságokra, a mérhetetlen szenvedésre, pusztításra. Az Őszövetség fogat-fogért szelleme, még inkább a hatalom és pénz sátáni motivációja vezeti az emberek hangos kisebbségét. Az „istenadta nép” meg bedől a hangzatos ígéreteknek, vallási szintre hazudott átveréseknek.

Még jelentős számban élnek és emlékeznek magyar testvéreink is, akik a második világháború borzalmait átérték. Ők biztosan nem szeretnének egy újabbat átélni – hozzájuk csatlakozik a józan többség – még ha nem is a keresztény identitás a jellemző mindenkire.

Júniusi imaórákon felidézzük a második világhézés borzalmait, egy piarista szerzetes paptanár, költő: Sík Sándor gondolatain keresztül.

A veszély valós, így 80 év elmúltával érdemes elgondolkodni, mi is történt, és keresztény értékrendünk alapján hogyan is szemléljük a jelen világot, a józan ész – sokakat érintő – csődjét...

A teljes imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. 40 percre rövidítve a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2024.06.21. - 23:20

2024. július

Kedves Testvérek!

Felbolydult világunk egyre jobban sodródik a háború felé. Már több imaóránkban gondolkodtunk erről, és a békéért imádkoztunk. Ma is ezt tesszük, de először idézek Varga László püspök atya beszédéből, amit még egy 2020-ban szervezett, a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége találkozáján mondott. Fontos, hogy tisztán lássunk, miért is vannak háborúk, mi van dolgok mélyén:

„Háború van. A tőkés társaságok és a bankszektor háborúja a világalom megszerzéséért.

Ez a kettő szorosan összefonódik, és az emberek vírusként épülnek be a kormányokba, a vezető pozíciókba. Nekik nem egyes országok kellene, hanem a világ fölötti irányítás, az energiahordozók és a vízkészlet fölötti ellenőrzés megszerzése. Csak így tudják növelni a profitot és eladni az áruikat.

Terveikkel szemben a legnagyobb akadály az egyistenhívő vallások (a zsidó, a keresztény és az iszlám erkölcsi rendje), valamint a nemzeti gondolkodás értékrendje. Szerintem ezzel is indokolható a fékevesztett keresztényüldözés, a zsidóság elleni támadások, az iszlám világ országai közötti káosz fenntartása – háború kirobbantásával, és a nemzetállamok elleni küzdelem az EU-ban.

Nemcsak háború van, hanem szerintem szellemi harc is, mindjárt megmondom, hogy miért.

A háborút kirobbantók legnagyobb hadművelete jelenleg a népek, a kultúrák, a vallások összekeverése láthatatlan, de annál hatékonyabb irányítással. Mesterük, még ha nem is vallják be, a gonosz, aki a Bibliában a diabolosz, a szétdobáló. Így az igazi ellenség nem valamilyen nép, nem emberi lények, hanem szellemi lény. A gonosz, akiről Jézus Krisztus kijelenti, hogy ő a hazugság fejedelme, aki gyilkos – kezdetek óta.

Ezért ez a háború egyben szellemi harc is, amely csak a vallások összefogásával nyerhető meg. A taktika mindenütt ugyanaz. Relativizálni, viszonylagossá tenni a jót és a rosszat. És ezt a háborút szakrális, vallási szintre emelni. Erre példa az öbölháború. Az első öbölháborúban Bush, Szaddam Husszeint, Szaddam Husszeint pedig Busht nevezte sátánnak. Ettől kezdve minden erőszakos eszközt jogosnak látott mindkét fél.

A diabolosz a szétdobáló bevált módszere káoszt teremteni az erkölcsi értékrend ellenében.

Ehhez ki kellett iktatni Istent a történelemből, az alkotmányból, az oktatásból és a kultúrából. Külső tekintély, Isten, vallás, Egyház ma már nem mondhatja meg az egyénnek, hogy mi a bűn és az erény. Mi a jó és mi a rossz. Ezt mindenkinek saját magának kell eldöntenie, amint azt is, hogy mit hajlandó elfogadni az intézményes vallások kínálatából. Ha nincs Isten, akkor az ember lép a helyébe. De az emberközpontú világ Isten nélkül embertelenné válik. Kiváló példa erre a francia forradalom jelszavainak az átalakulása, szabadságból szabadosság, egyenlőségből egyenlőtlen piaci verseny, a testvériségből pedig brutalitás lett.” (*KÉSZ találkozó 2020. január 8.*)

Eddig az idézet. Hangsúlyozom, 2020-ban mondta ezeket, jóval az ukrán-orosz és a palesztin-izraeli háború kitörése előtt.

Az előadás jóval hosszabb, amiből idéztem, sok – mai szemünkkel nézve egyre világosabban látható tendenciát vázol. A legutóbbi két hét fejleményei igazolják a püspök atya feltételezéseit, meg a mi meglátásainkat is – sajnos!

Tehát háború van. Sajnos, nemcsak elméletben, hanem valóságban is. Mai alkalommal Sík Sándor verseivel gondolkodjunk erről a szörnyüsről. A ma felidézett verseket a 2. világháború idején írta. Ezekben a háborúk minden érintettjéről szó esik. Ugyanott tartunk, mint a második világháború kezdetén...

Mindannyian nézzük a híradásokat, látjuk a rengeteg emberi szenvedést, hatalmas pusztítást, meg a világ sodródását egy újabb világégés felé. A kisember mit tehet tehetetlenségében? Istenhez kiált!

Ne aludj, Uram!

Exsurge, quare obdormis Domine!

Ne aludj, Uram már sokáig!
Az utakon a vér bokáig,
A hullapára köldökig,
S a bűn, a bűn:
Fojt szinte már szemöldökig!

Mi lesz a néma kisedekkel,
Kik néznek ránk döbrent szemekkel,
S akiknek ajkán tej helyett
Az ördögök
Nektárja csurran: gyűlölet!

Ha még soká késik a reggel:
Uram, mi lesz az emberekkel?
A jókkal! - olyan kevesek!
Belőlük is
Hiéna lesz és tigrisek?

És mi lesz, Uram, - jaj, ne vedd el!
Világunk emelő kezdeddel?
Mert káromlunk és megvetünk,
Uram, Uram,
Meghalsz-e végképp minekünk?

S ha meg: a kárhozát e földjén,
Hol megpattant a szív, a Törvény:
Kérdezni is alig merem:
Mi lesz, mi lesz
Gyámoltalannal, énvelem!

Nem tudok ember lenni máshol!
Vízözönben, földinduláskor,
A végítélet-napkor is:
Nincs más hazám,
Belé fogódzom akkor is.

Csöpp szívemmel, mely gémberegetten
Piheg elhúzó tenyeredben,
S mint egy fészkből kiesett
Fecskefiók,
Szorong szegény és didereg.

Míg kezéd melegén nyöszörgök,
Most is, Uram, azért könyörgök:
Lüktessen áldott tenyered
Szívembe még
Egy dobbanásnyi meleget.

Tudod, Uram, hisz Te teremtél,
Nincs több szívem ennél az egynél,
És ez - pusztuljon bár bele -
Ha méreg is,
A föld ízével van tele.

Add meg nekem, ó meleg Isten,
Szívem rajtad fölmelegítsem:
Hátha utóbb hozzám melenget
A bújdosó
Igazak közül még kilencet!

Örök optimizmussal, Istenbe kapaszkodva imádkozzunk a józan ész, a normalitás visszatéréseért, a békéért:

Istenünk, annyi okunk volna a csüggedésre, a szorongásra, magunkba zárkózásra, annyi okunk volna a félelemre. De Jézus minket is megszólít: ne féljete! Adj nekünk, Istenünk, nyitott szívet, készséges, hívő értelmet, befogadni kész, tiszta emberséget. Add, hogy félrevezető emberi szándékok ne zavarhassanak meg minket. Add, hogy e világ zűrzavarában Téged hirdethessünk az aggódóknak, Téged, aki ma is megszólítasz minket: Ne féljete! Ámen.

Nyomasztóan hatnak ránk a történések. Szorongva gondolkodunk, hogy mi, személyesen mit is tehetnénk a megtapasztalt gonoszság és örület láttán.

Fázó csillag

Halovány csillagok zizegnek az Oltban,
Már jeleket látok a napban, a holdban.
Nagy hegyek árnyában hosszú fenyő-ujjal:
Mutogatva-formán a magasba nyúlnak.

Emelkedő ujjad látom Uram immár,
Nincsen nyugodalmam régi sátraimnál.
Ne is legyen egyhamar ezen a világon:
A setétség órájában virrasztani vágyom.

Még tokba-nyugosztott kíméletes karddal
De hétszer zörgött már ajtómon az Angyal.
Hétszer hasított már szívembe a végzet:
Akarom is alázattal Uram az egészet.

Haszontalan ügyis hunyogatni pillám,
Mikor a határban gyújtogat a villám,
Minden este vérbe zuhan teteme a napnak,
S a jövődök várásától népek elapadnak.

Hogyne sírnék-rínék, ha akarom, ha nem,
Hogyne zökkenne meg ajkamon az amen,
Mikor álmomból is virrasztani rínak,
Akiknek a magaménál jobban ver a kínjuk.

Virrasszak is Uram, addig legyek éber,
Míg lehetek gyertya még a nagy feketében.
Csorduló cseppjeim ameddig leküzdöm,
Lángomnál míg hosszabb nem lesz keseredő füstöm.

Jót nekem Uram már oly sokat osztottál,
Kősziklából forrást annyit fakasztottál:
Többet a jövőtől nem akarok várni:
Elfogadom kezedből, hadd jöjjön akármi.

Ha hideg jön, nem baj; ha fagy is jön, hagyján,
Csak a rossz kanócnak égnivalót adjál.
Ha kormosan, ha reszketőn, de csak világoljak,
Mint a pici fázó csillag köve közt az Oltnak.

Szorult helyzetünkben csak Istenbe tudunk kapaszkodni. De mint az első versben hallottuk, olyan érzésünk is van időnként, mintha Isten aludna...

Kiáltás a pusztába

Róma első bombázásának hírére

Isten, ki a világ felett
Nem-rezgő karral emeled
A Rend virrasztó vesszejét:
Legyen úgy, amint rendeléd.

De vajjon híreddel van-é,
Hogy zuhannak a Bál elé
Kiket Igéd felszoptatott,
A népek, vért-itt állatok?

Nézd Uram: disznókkal etet
Mégváltott embertesteket
És mindent ami kegyelem,
A tékozló Történelem!

Tudom, nincs ez se Nélküled,
Tudom, hogy áll a Feszület,
Amíg vonaglik és üvölt
Az embervér-gyalázta föld.

Tudom, hogy nincsen messze már
A szabadító napsugár,
És a bűnbánó tengeren
A szép szivárvány megjelen.

De mi lesz Uram reggelig,
Ha addig szertenégyelik
A legutolsó csecsszopót
A heródesi vérkopók?

Úgy-e Uram csak titkolod:
Van egy dajka Egyiptomod,
Ahol jóságod rejteget
Egy betlehemi Gyermeket,

Kin nem fogott a gyűlölet,
Ki tejet szopott vér helyett,
Ki a pusztából kél elő!
Kiáltls immár Keresztelő!

A közelmúltban megtapasztalhattuk, mennyire megfertőzte az embereket a felfokozott gyűlöletkampány. Nemcsak a frontokon, szinte mindenhol egymás torkának esnek – szóban, vagy tettelesen is – a felhergelt emberek. Igen, az emberség van kiveszőben. Egy 60-as évekből származó dal is erről szól.

*Hány utat kell végigjárnod, ember,
Míg a neved végül Ember lesz?
No és hány tengert kell átszelned, kis sirály,
Míg a fövényen végül megpihenhetsz?
No és hány évig dörögnek még a fegyverek,
Míg a torkuk végre örökre néma lesz?*

Refr.: *A választ, testvér, azt fújja már a szél, a választ, azt fújja már a szél.*

*Hány évig állhat egy szikla, felelj,
Míg végül elmossa az ár?
No és hány évig élhet sok ember, felelj,
Míg végül mindegyik szabadon jár?
No és hány ember fordítja el a fejét,
Színlelve, hogy semmit se lát?
Hány évig kell feltartanod fejed,
Míg megláthatod az eget?
No és hány fül kell ahhoz, míg meghallod tán,
Hogy miért sírnak az emberek?
Nos és hány halál jó még, míg észreveszed,
Hogy túl sokan haltak már meg?*

Refr.

Refr.

A mi utunk a békesség útja, a krisztusi békesség útja. Erre kell törekednünk, életünknek erről kell szólni, ezért kell küzdenünk – ahogy csak a körülményink engedik.

Állj meg, fölemelt kéz

I.

Kemény és karcos légy ma, ének,
Légy szikladarab,
Hogy odahajíthassalak
Vérszennyek küllői közé
A század undok páncélszekeérének.

Tücsökciripp, orgonabongás
Hiába sajog:
Elhálnak imák és sóhajok,
Amíg a gépszíj nyöszörög,
És fojt a horgas keselyűvisongás.

Porszemnyi vagy, útját elállnom,
Tudom, eltemet,
Mégis, szikrázó lelkemet,
- Hátha megzökken rajt a szörny! -
Kovamelledbe belekalapálom.

Keményedjél és keseredjél,
Dal, csepp lövedék,
S ha elmorzsol a lánckerék,
Ha rádtipornak milliók:
Tiportasd el magad az Egyért.

Amaz Egyért, amely a minden,
És nélküle nincs
Csak vér és vakság és bilincs,
És neve: lélek, - neve: én, -
A neve: testvér, - és a neve: Isten.

II.

Állj meg, fölemelt kéz, feleúton, állj még!
Karcoló kavicsom, keserű dal, várj még!

Mint a regés pártus a halálos nyílra,
Mielőtt ellőtte, a nevét ráírta,

Hadd tudja ütője nevét a haló még:
Valamit a kőbe én is belerónék.

Üzenetet annak, utolsó igémül,
Ki a siket börtön páncéla mögén ül.

Hisz ember ül ott is, szív a cudar gépnek,
Ember, kit félelmek, habozások tépnek,

Kiért gyerek, asszony, öreg szüle retteg,
Akiért a Krisztus hordta a keresztet.

Ember, felebarát, aki ott benn rothad,
Bendőjében ama gyilkos Behemótnak,

S igazítja lelke örök jussa árán,
Nem állati hóhér: áldozati bárány.

Ember, ki ha bánt is, ha veszteni jár rád,
Ha kész is a kezén ellened a gránát;

Rívó szeme mélyén olvasod a jelet:
Nem követ vár tőled: kenyeret, kenyeret!

Követ hiszen úgymint hiába ragadtál:
Nem mondhat az ének egyebet magadnál.

Sebeket nem ütni, orvoslani lettél.

Hajítsd el a követ, kenyérnek születéll!

Hajítsd el a fegyvert, állj ki szabad mellel,
Nézz szembe a Szörnyel: Őneki is kellel.

Mosolyogj fel bátran a Gép emberéhez:

Kenyerem van, testvér, egyen aki éhes!

Ha úgy kell, ha úgy jó, ám vonagolj által
Élő tetememen Sátán-boronáddal,

Csak ezt az utolsó szívembeli hangot,

Mit az acélküllők közül kisugallok,

Titokzatos nevét ama Egyetlennek,
Ki után a lélek sorvadozik benned,

Sóhajtsuk el együtt, hátha ma sem késő,

Aztán, - jöjjön amit rendel az Intéző!

Közös imánkkal gondoljunk a háborútól közvetlenül érintettekre. Meg arra, hogy a mi tanúságtételünk enyhítheti a szorongást, és irányt mutathat testvéreinknek.

Uram, Jézus! Körülöttem a romlás, a pusztulás sokféle jelét látom. Önmagukat pusztító embereket és saját világukat pusztító, élehetlenné tevő embereket. És te engem nevezel a föld sójának, a világ sójának és a romlást megállító sónak. Tudom, hogy ebben a világban kell élnem, de hozzád tartozva, hogy a te örömhíred, a te tanításod, a te igazságod jó ízét adhassam a világnak. Éljen bennem a krisztusi íz: az öröm és a jóakarát.

Nem tudom, hogy milyen megpróbáltatások és nehézségek várnak rám, de azt tudom, hogy minden a Te akaratodból történik, Uram, s ez elég nekem. Kérlek, adj erőt, türelmet és alázatot, hogy a rám váró nehézségekkel szeretetedhez méltón nézhessek szembe, s így áldozatomat egyesíthessem Szent Fiad Krisztusi áldozatával. Ámen.

Hány és hány családot tett tönkre a háború, hány gyerek marad árván, lelkileg is megnyomorodva. Most ezekre a gyerekekre gondoljunk:

Messze nézzen, aki élni akar

Nyüzsgő, visongó csöpp sereg,
Hároméves kis-emberek.
Táncol a vízen a friss evező,
Hintázva hív a kék hullámmező.
Hozom, hozom a csónakot!
- Felejsük el a tegnapot!

Temessük el magunk megett
A véres bombaszőnyeget,
Amely alól előnyüzsögtetek,
Szegény kis bódult fölöslegesek,
Amely alatt ott hagyatok
Apát, anyát, a tegnapot.

Felejsük el, s vele a mát,
A szegény eszelős hazát.
Messze, maradjon el a becstelen,
Az ordíttató, őrrítő jelen,
Minden, amit megátkozott
Fejünk megeste ránk hozott.

Felejsük el, felejsük el!
Csak émelet okoz a közel,
Gyomrot kever, kétségbeesést kavar,
Messze nézzen aki élni akar!
Nem holnap, nem holnapután:
Szálljunk a szálló nap után.

A mélyre menjünk, mosdani,
Ahol nincs ember, mostani,
S kéklő ég alatt, kéklő víz felett
Csak a nemes sirályok lengenek,
S a napsütésben hallgatag
Sütkéreznek a böles halak.

Jóságos, csendes, tiszta nép,
Még önfajtájának se vét...
Lám, ilyen bolondokat álmodom,
Ülvén a villás evezőpadon
S forogtván a lapátokat,
Mint egy leláncolt gályarab.

Ki álmatlan láztól nehéz
Piros szemével messze néz
S már-már hiszi, hogy el fog jönni még
Egy emberhez hasonló nemzedék
És megadatik látnia,
Hogy eldöglik a bestia.

Hogy lesznek újra emberek,
Igazak, mint a kisgyerek
És jobbak és bölcsőbbek nálatok,
Ti fák, füvek és lelkes állatok,
És szépek, mint az egykori
Ember emberek fiai.

A következő dallal is ezekre a gyerekekre gondolva kérjük a békét:

*Nézem a tó vizét, hallom a halk zenét és látom az égbolt hulló csillagát.
Mint közönyös idegent úgy érzem a végtelent...
Valahol egy gyermek sír és semmi se jó, ami hír.
Oly sok a szenvedés a jóindulat kevés az ostobasággal szemben védtelen.
Világra jövünk valahol, és az élet néha pokol. Ha valahol létezel, mondd,
miért tűröd el!*

*||: Békét adj, Uram, kérlek a háborgó szívemnek
Békét és reménységet a megszületendő gyerekeknek. :||*

*Hallom a híreket, nézem a képeket, mért kell, hogy így legyen, óh Istenem!
Annyi a szenvedés és a segítség kevés. Ha valahol létezel, mondd, miért
tűröd el!*

*||: Békét adj, Uram, kérlek a háborgó szíveknek
Békét és reménységet minden ártatlan gyerekeknek. :||
Békét és reménységet, békét a világnak
Békét és reménységet, az ember ennyit csak kívánhat!*

*Békét adj, Uram, kérlek a háborgó szíveknek,
Békét és reménységet minden ártatlan gyerekek!
Békét és reménységet, békét a világnak,
Békét és reménységet, az ember ennyit csak kívánhat.*

*Adj békét, adj békét, Uram!
Békét és reménységet, békét a világnak!*

Nem nyugodhatunk bele ebbe a sok szörnyűségbe, újra és újra csak az
Úrhoz fohászkodunk, bízva abban, amit a római levélben olvasunk, miszerint
„az Istent szeretőknek minden a javára válik” – ha most ezt még nem is látjuk:

Mindazonáltal

Egyik kezében skorpió sziszeg,
Hóhéri ostor.
Máskkal, Uram, egyre simogatsz
És kegyelmeket osztol.

Ma kibocsátol minden ördögöt,
Kedvére rontson,
Holnap felgyújtod oltármécsedet
A meggyalázott roncsra.

Ma elrúgod magadtól a bitang
Gazdátlan földet,
S a kisdedek jajára megkövül
Intézkedő szemöldöd;

Holnap sértetlen engedsz párdúcok
S kígyók közt járnunk,
Csendet parancsolsz a tücsöknek is,
Hogy ne zavarja álmunk.

Mint sebes tűzláng, üldöz utamon
Értetlen átok,
S csodát értem csodára halmozol,
Amerre járok.

Villámmal nyilazol körül, de csak
A szelük érint.
Bizony hogy a Te gondolataid
Nem a miéink!

Imhol törvényt ül a bárány felett
Vérbűzös ordas,
S a bűn sárkánya mind a hét fején
Szentelt koronát hordoz.

Végképp benyelte az édes napot
A gászos éjjel,
S a szóotalan csecsemők lágy fejét
A sziklán verik széjjel.

Nem értelek, Uram, nem értelek,
De ne is értsek:
Honnan venném az irdatlan erőt,
Viselni Végezésed!

Hogy élhetnék szívemen ütve át
A Rejtelemmel:
Meghal, mond az Írás, ki az Urat
Meglátja földi szemmel.

Csak annyit engedj aláztatosan
Uram, kívánni:
Otthonom hadd maradjon reggelig
A Getsemáni.

Hadd maradhassak egyszerűen egy
Te rettentő imáddal:
Hogy legyen meg a te akaratod
Mindazonáltal.

Pontos adatokat sosem közölnek a háborús felek az áldozatokról, a maradandó sérülést elszenvedőkről, fogságban sínylőddőkről és a frontokon lévő reménytelen helyzetéről. Ők ott az életben maradásukért küzdenek, gondolataik otthon járnak. Az asszonyok meg kétségbeesetten menekülnek, menekítik gyermekeiket.

Várv reám, s én megjövök, hogyha vársz nagyon!

Várv reám, ha sárga köd őszi búja nyom!

Várv, ha havat hord a szél, várv, ha tűz a nap!

Várv, ha nem is jön levél innen néhanap!

Várv, ha nem vár senkit ott haza senki már,

És ha unsoz bárki is, hogy nem kell várni már!

Várv reám, s én megjövök, fordulj mástól el,

Bárhogy súgja ösztönöd, hogy feledni kell...

Ha lemondtak rólam már lányom és apám,

S jó barát már egy sem vár, te gondold néha rám!

Borral búsul a pohár, s könnyet ejt szemük,

Várv te változatlanul, s ne igyál velük!

Várv reám, óh átkelek minden vészen én!

Aki nem várt, majd rám nevet: szerencsés legény!

Nem tudhatja senki sem, csak mi ketten azt,

Hogy te voltál ott énvelem, hol halál maraszt.

S te mentettél meg. És hogy? Egyszerű titok:

Várni tudtál rám, ahogy senki sem tudott.

Lá-lá-lá-lá, lá-lá-lá...

Te mentettél meg. És hogy? Egyszerű titok:

Várni tudtál rám, ahogy senki sem tudott.

Sok testvérünk harsányan hirdeti a maga igazát, és mások balgaságát, gyarlóságát, lenézve, kigúnyolva másokat. Ez nem a békesség útja, mi nem ezt tanultuk Mesterünkötől...

A költő háborús imádsága

Míg emberhúson hízik a föld,
És Káin örjög és üvölt,
És forr az óriás sátánkatlan:
Nézek, némán és mozdulatlan.

Hallgatok. És hallgatni jó.
Hagyj hallgatnom, Mindenható!
Ne hagyj kitörni, könyörű ég,
Komorult szívem keserűjét!

Hallgatok. És hallgatni jó,
Mikor a szitkoké a szó,
S rekedt himnuszok harsonálnak
A gyűlöletnek, a halálnak.

Csak egyet kérek, Istenem:
Átkot ne engedj ejtenem,
Fojtson meg inkább néma mérge,
De meg ne mártsam ajkam vérbe.

Sírókkal sírni tanulj, szívem,
És várni, várni csendesen.
Halkan, dalom, halkan imádkozz.
Átkozott legyen, aki átkoz!

Igen, mi az imába kapaszkodhatunk. Nem tudhatjuk a jövőt, sem a személyes életünkről, sem a világról, de a reményt nem szabad feladnunk. A háborút – a sátán szolgálói, a pénz és hatalom vezérelte emberek okozzák, és sok-sok megvásárolható/megvásárolt ember, akik beálltak ebbe a szolgálatba – ahogy a bevezetőben Varga László püspök atyát idéztem. Ha már mást nem tehetünk, reménnyel imádkozunk, mint talán a sok óvóhelyen szorongó ember.

Szentolvasó

Mikor a földbe bújtunk, mint a féreg,
S pokoltüzeket hullatott az ég,
S fejük fölött zuhogott az ítélet,
/Tán csak az utolsóelőtti még!/
Mikor a falban elapadt víz-ér
S az izzó szálban kialudt a fény,
De jó volt a sötétben, kicsi fűzér,
Ha megcsörrentél olyikunk kezén.

Öreg anyókák mormolós imája,
De mormolt akkor sok öreg legény,
Leheveredtünk börtönünk vackára,
A bugyor feneketlen fenekén,
Aludt az agyvelő is zsibbadozva,
Ima sem állt az ajkainkra más,
Csak e fölséges-együgyű zsolozsma,
Csak ez az üdvözítő dadogás.

Benne van ebben a szent dadogásban
Amire szó és gondolat kevés.
Halál van benne és feltámadás van,
Gyereksírás és anyagügyöngés.
A kisdéd szól így, aki nem beszél még,
És aki már nem: aki haldokol.
Belemondod az emberlét egészét
És mindentől eloldatol.

Jézus mondta, az én országom nem e világból való. A mi földi hazánk is csak ideiglenes, örök hazánk odaát van. Szorongattatásainkban még jobban tudatosul ez bennünk. És van pártfogónk az Atyánál, aki megmutatta, élénk élte ezt az utat. És vannak segítők is odaát: szentjeink, és legfőbb oltalmazónk égi Édesanyánk. A hadifoglyokra gondolva, nevükben most hozzá fohászkodjunk – akik között jelen esetben kárpátaljai magyarok is vannak.

**Ó nézz le, édes Szűzanyánk, hű magyarjaidra!
Vigasztaló derűs napfényt árássz fiaidra!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!
Szűz Mária, magyar foglyok védő Nagyasszonya!
Messze, idegen országban légy remény csillaga!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!
Messze, idegen országban szenvednek fiaink,
Benned bíznak, Szűz Mária, segítsd őket haza!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!
Ó, tekintsd az anyák könnyét, gyermekek imáját!
Segítsd haza a fogságból fiút, testvért, apát!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!**

Az utolsó versünk kicsit összefoglalja mai gondolatainkat: veszélyeztetettségünket, szorongásunkat, Istenhez fordulásunkat. Hol is a helyünk, mi a feladatunk ebben a zűrzavaros – időnként végidőket sejtető világban. Sorsunk Isten kezében van, a lehető legjobb helyen! Ez ad bizalmat és reményt, hogy tegyük a dolgunkat, és álljunk a rászorulóknak mellé. Mert, ahogy egy másik Sík Sándor versben olvassuk: „legyen remény, vagy ne legyen remény, az fel van írva az Isten tenyerén.”

A következő verset a spanyol polgárháború apropóján írta Sík Sándor, tudjuk, hogy ez egy kis előgyakorlat volt a második világháborúhoz.

Máglyafüst

(Spanyol polgárháború)

Egy jajnyira villámlanak fejedtől
A vérebarcú mongol szárnyai,
A máglyafüst egekre hányja szennyét,
Hajtóvadászat hajráz véreidre,
S Istennek tetszöt cselekedni vélnek,
Akik köveznek és rostélyra vonnak.
A mécsset, melynek olajához adtad
Kis életed soványka csöppjeit,
Egy fél világ esküdt eloltani.

A tűzokádó antikrisztusok
Világtusáján, elzárt otthonodnak
Ziháltatóra ritkult légkörében
Mi vár reád, én ember-árva énem?
A Káinok kifent baltái közt,
Homlokodon az Ábelek jegyével:
Mi lesz veled, te máshonnan-való?

Világölelő ifjú napjaidban
Hányszor álmodtál bizonyágtevő
Mártírhalálról! Most eljött az óra,
A gyilkos Néró már elnyújtja karját
A lángtengerbe roskadó világon,
S még kormos ujja téged ad halálnak.
Készülj, a lictor már ajtódon áll!

Ó gyönyörű is volna a halál
A megfeszített Isten jobbjá mellett!
Kiáltani még egyszer, hangosan
A küldetés szavát, mit étellel
Nehézkesen csak eldadogni tudtam.

De így, de most! Bűnhődni bűnökért,
Amelyeket mások követtek el,
Amelyektől fanyar a falatod!
Azok kezétől esni, akikért
Hogy kenyerük és Krisztusuk legyen,
Mindennap hétszer adnád életed!
De hogy mehess velük: a dómokat
Porló kövekké visszadöntögetni
S az életet a darabban-maradtak
Emberalázó egyszintjére nyesni!
És hogy szegülhess szívvel ellenük
A káromlóknak, ha a feszület
Tövébe rejtik el a vámosok
Izzadt arannyal hízott zsákjukat,
S a Cézár önnön istenszobrait!

Rettentő sors! Az egyik fél világ
Fölfalni készül a fél másikat:
Testvéreid egyformán mind a ketten,
És egyképp ellenük kell mondanod,
Mert a Krisztust feszítik mind a ketten.
Te mind a két pogánynak idegen!

Parányi vagy, picinyke fénybogár
A vaksötétben, mégis ama Lángból
Pattant ki szikrád, mely jelül vagyon,
Jelül, melynek ellene mondatik:
Hát ellened is hogyan mondanának,
Ki tűznek is csak félig vagy tüzes,
S égő igéid kormos füstuszályán
Bénán szállongnak pernye tetteid!

Ez jönne hát, egy félig-vértanúság?
Amit szomjaztál teljes életedben,
A színigtelt, a vér-egész *igent*
Ki ne kiálthasd a kereszt alatt sem?
Meg se lobbantsa véglehelleted
A Lélek húnnyó parazsát?
Még véreddel se ázzék nemesebbre
Az ember-csúfja föld?

Te balga szív, mit oktalankodol?
Bűnbánat illet: bűnös szolgáló vagy:
Felét sem érte langy szolgálatod
A munkának, mely tellett volna tőled!
Csak verd a melled! Kényes puhaságod,
A tenger jó, amit mohó gyerek
Módjára gondolatban elfogadtál,
S a tengerebb jó, amit adni, tenni
Kényelmes voltál: egy-egy fáklya mind
A gyújtogatók végzetes kezében:
Vállald a bűnt és vállald sorsodat!
Ki mondja meg: a máglya merre lobban,
S mivé szivárog a bárdverte vér?

Nem tudod-e, hogy aki életét
Érette veszi, megtalálja azt?
Ha Isten úgy akarja, megtalálsz
A boldogtalan gyilkos életét is.
A nagy Krisztus-keresztnek rádeső
Részecskéjét, az élő passiónak
Most teljesülő rejtelmes darabját
Vállalni szívvvel: ennyi a tiéd!
Ha élet: élet! Gyenge vállaidra
Nem rak nagyobbat az atyai végzet,
Mint amit elbírsz! Jobban tudja nálad,
Milyen kicsiny vagy, milyen elpuhult,
A koszorúra milyen gyáva-hitvány!
Ha meg halál: majd ad hozzá erőt
Ki hőssé tette a bimbócska Ágneszt
És hitvallóvá kétszívű Tamást.

Nem, kishitű, ne bánd a holnapot:
A rendelés a forró mába küldött.
A rőt aszálytól pattogzik a föld,
Tátong feléd a lelkek szomjúsága,
Tőled esengnek élő harmatot,
A munka ég: rabló lennél, ha most
Az izzó percet kis magadra szánnád!
Egyetlen egy a szükséges: szeress!
És tégy, amint az Isten adta tenned.
Mindenkié vagy, mert mindenkihez
Küldött szeretni, aki a szerelmes
Keresztről a világot átölelte.
Egy szó tied csak, áldott életednek
Értelme, célja, foglalatja: Testvér!
Ezt, ezt az egyet, ezt mondd, ezt imádkozd
Életeddel és haláloddal.

A többit hagyd az Úristen kezére!

Imaóránk végén közös imánkkal valljuk meg feltétlen bizalmunkat Mesterünkben, majd énekünkkel imádkozzunk a békéért, ahogy minden szentmisénk végén szoktunk:

Urunk, Jézus Krisztus! Sokszor nem szavakkal válaszolsz kérdéseinkre, hanem csendesen átölelsz bennünket, amikor hozzád fordulunk. Életünk során mindig érezhetjük jelenlétedet és segítségedet. Add, hogy a bajban és a veszélyben soha ne essünk kétségbe, hanem mindig hozzád forduljunk! Add, hogy ne féljünk, ha veszélyben van az életünk, csak higgyünk az örök életben! Mert örök életünk és üdvösségünk nem lehet veszélyben, ha veled élünk és veled halunk meg. Ámen.

***Béke fejedelme, szentséges Istenünk!
Úr Jézus szent Szíve, békéért esdeklünk.
Békét adj szívünknek, békét családuknak,
békét nemzetünknek, békét a világnak!***

Nyugodalmat jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia
Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László
képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda